

ПРЕСУДА ГЛАСИ — ГИТАРУ СТАЛИ

Није залуду овај текст насловљен стихом из „Керберове“ пјесме *Мезимац*... О не, никако... Упућен је свима вама који мислите да понешто (или свашта!) о рокенролу знате... Заправо, појма немате... Знате само да се тресете и да глумите уживање! У ствари, уживање и не глумите, уживате доиста, само не знате шта је то што вас испуњава... Доста вам је што је то мало другачије од осталог... Доста вам је што је рок одувјек био за оне који су мало скренули с пута... То је, наравно, ваша највећа заблуда... Не можете се разликовати од осталих по томе шта слушате, већ само по томе ко сте унутар себе... То је ваша лична карта... А рокенрол??? Па, то вам је можда адреса становања... Или број телефона... Или датум рођења...

Обраћам вам се у нади да ће понешто овдје написано ући у ваше чудне главе, главице и главуце... Надам се да ћете, ви малобројни, када прочитате ово о свом омиљеном музичком правцу, почети размишљати мало другачије...

Музика је, ваљда, умјетност. Од кад је свијета и вијека она спада у ту категорију... Значи, она је ту да продухови и оплемени човјека... О њој ваља размишљати, мозгати, довијати се њеним значењима... Ви радите све, осим тога...

За вас музика постаје начин да budete другачији од осталих, да створите свој свијет који ће привлачити, својом различитости, друге, оне који траже неку савремену фикцију и којима је такав имагинарни свијет сасвим довољан за бијег од стварности.

Рокенрол је начин живота и размишљања. Ви то, наравно, знате... Али, не знате очигледно како треба живјети и како треба размишљати... У историју овог музичког покрета нећемо ићи, то је градиво које сте требали давно савладати, а и били би досадни када би се сада расписали о томе. Рок је ушао у наш свијет и утицао на њега више него што се то очекивало од њега. Једну предивну чињеницу можемо изговорити са поносом — да је легендарни фронтмен сарајевске

групе „Индекси“, Даворин Поповић, жив, они би данас били најстарија рок група на свијету. Није то шала, брајко мој!!!

Послије њих дошло је „Бијело дугме“... „Ватрени пољубац“... „Екатарина Велика“... „Кербер“... „Партибрејкерси“... „Смак“... „Азра“... „Филм“... „Парни ваљак“... „Прљаво казалиште“... „Рибља чорба“... „Ван Гог“... Има их још, набројасмо само оне више важне...

Из ове групације истичу се три групе, које су помјериле све границе рока у нас. Ријеч је, наравно, о „Дугмету“, „Азри“ и „Чорби“. Не зна се ко је од њих направио већу револуцију. Били су посебни... Своји... Јединствени... Снажни... Непоновљиви... И сви су их вољели...

Кустуричина маскота и ударна игла „Бијелог дугмета“, Горан Бреговић, одавно је рекао да је најгори дио његовог живота онај проведен у овој сарајевској групи... Лаже... Можда је он то само умислио... Захваљујућу њему, „Дугме“ је постало симбол рока, а захваљујући „Дугмету“, Брега је био популарнији од „Битлса“ тих година... Палио је и жаро Југом... Сви су га обожавали... Његова музика је одувјек била посебна... Етно мелос који је спојио у снажан рок постали су заштитни знак „Бијелог дугмета“... Иако су пјесме са њихова прва четири албума оцијењене као најбоље, највећи успех су постигле пјесме које су у себи садржавале веома снажан етно призвук — *Ђурђевдан* и *Лупе цвату*... „Дугме“ је изњедрило многе хитове без којих не може ниједна рок антологија на свијету. Чињеница да им је текстове писао